

ת"פ 26847/11/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה נגד סלים ג'בארה הנאשם

בית משפט השלום בכפר-סבא

ת"פ 26847-11-15 מדינת ישראל נ' גבארה
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין:

מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד דנית שושן

נגד

סלים ג'בארה הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד יוסף מסארוזה

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות, סוזאן ואיבראהים ג'בארה (להלן - **המתלוננים**) הם הוריו של הנאשם ובמועד הרלוונטי לכתב האישום התגוררו יחד עמו בביתם שבטייבה. עובר למתואר בכתב האישום נטל הנאשם את הטלפון הסלולרי של המתלוננת והשתמש בו. בעקבות כך, ניתקה המתלוננת את הקו של המכשיר. ביום 21.7.14 בשעה 18:30 בחדר השינה בבית ניגש הנאשם אל המתלוננת ודרש בצעקות שתחבר את הקו מחדש אך המתלוננת סירבה. בעקבות כך איים הנאשם על המתלוננת באומרו "את תלכי בכוח, תשבי בבית ולא תלכי לעבודה ואם תלכי אני אהרוג אותך וארביץ לך", תוך שהוא מניף את ידו המאוגרפת לעברה.

2. ביום 20.12.16 ניתנה כפירה כללית והתיק נקבע לשמיעת ראיות. מטעם המאשימה העידו הורי הנאשם - המתלוננים; ומטעם ההגנה העידו הנאשם ואחיו, אמיר ג'בארה.

תמצית ראיות התביעה

3. **המתלוננת**, אמו של הנאשם, כבת 50, נשואה ואם ל-6 ילדים, עובדת כמזכירה בבית ספר יסודי בטיבה. הנאשם הוא בנה הבכור. המתלוננת סיפרה שהנאשם ביקש ממנה לשוחח עם אביו על מנת שיתן לו שטח אדמה. המתלוננת אמרה לו שהיא לא מוכנה לעשות כן. הנאשם אמר לה לא ללכת לעבודה, "כאילו עונש", ואם תלך - יהרוג אותה. הוא לקח לה את הטלפון הסלולרי, מסוג סמסונג 4, והשתמש בו. המתלוננת ניתקה את הקו ולמחרת הוא התעצבן וצעק על המתלוננת שתחזיר את הקו. המתלוננת סירבה. גם אז **אמר הנאשם שהמתלוננת לא תלך לעבודה ואם תעשה כן "יעשה לה בעיות ויהרוג אותה"**. **כשהמתלוננת שהתה בחדר השינה יחד עם אביו של הנאשם, הגיע הנאשם, התקרב למתלוננת וניסה לתת לה אגרופ, כשישבה על המיטה (עמ' 9).** **המתלוננת זזה מהפחד והוא לא נגע בה.** בעלה התערב ואמר לנאשם לצאת מהבית. הם רבו והנאשם יצא מהבית.

המתלוננת סיפרה כי הנאשם נהג, כבדרך שגרה, לצעוק, לקלל ולאיים עליה. הוא לא התייחס אליה כאמא. הוא השפיל אותה והכניס אותה ללחץ, בין היתר, מול שאר הילדים. למרות זאת, היות ומדובר בבנה, לא התלוננה כנגד הנאשם במשטרה. הנאשם לא עבד בעבודה מסודרת, ישב בבית וביקש כסף מההורים. המתלוננת נתנה לו כסף על מנת לרצות אותו. בעלה המתלונן אינו עובד בשל פריצת דיסק בגב והוא גם לא מקבל קיצבה מביטוח לאומי, לכן עול פרנסת המשפחה על המתלוננת. והנאשם "רק חושב על עצמו, מפנק את עצמו... אין לו עבודה, הוא לא רוצה לעבוד, הוא רוצה להתפנק" (עמ' 11). המתלוננת נשאלה האם הגישה את התלונה הנוכחית על מנת להרחיק את הנאשם מהבית וכדי לעזוע אותו, והשיבה: "אם זו היתה הכוונה שלי הייתי עושה את זה כשהוא גורש מבית הספר בכיתה י'. הייתי מזמן צריכה לעשות את זה. עכשיו אני אעשה את זה בגיל 31? למה? למה סבלתי כל השנים האלה?" (עמ' 11).

המתלוננת נשאלה מדוע הוגשה התלונה ביום 30.7 אם ארוע האיומים התרחש ביום 21.7, והשיבה שלאחר הארוע מושא כתב האישום התרחש ארוע אלימות בין הנאשם לבין בעלה, במסגרתו קיבלה מכה בכתף שמאל ונאלצה לקבל טיפול רפואי שכלל תפרים (תעודה רפואית מיום 22.7.14 - 6/ת). על כן, מסרה הודעה במשטרה מאוחר יותר (עמ' 11).

4. בחקירה הנגדית נשאלה המתלוננת כיצד איים עליה הנאשם ובאיזו מילה השתמש, והשיבה **"בקוטלק"**, דהיינו **"אני אהרוג אותך"**. משהופנתה להודעתה במשטרה שם אמרה שהנאשם אמר לה **"בטוחק"**, דהיינו **"אני אירה בך"**, השיבה - **"אולי הוא אמר. איך בן אדם יהרוג אותי? או ירה בו או בסכין. בסופו של דבר, זה יהרוג. כשאני הלכתי למשטרה אני גם ריחמתי עליו, ואם אתה תראה את העדות שלי, בסופה השוטר כתב בכתב יד כי אני יצאתי מחדר החקירות וחזרתי, התחננתי לחוקר ואמרתי לו להוסיף משפט. ביקשתי שהם לא יאשימו את הבן שלי כי זה הבן שלי ואני לא רוצה שהבעיה תגדל עם כל הכאב, עם כל מה שקרה, נשארתי אמא. הוא, סלים, אמר לי, אני אירה בך ("בטוחק"). לחוקר לא אמרתי ככה כי אני לא רציתי להאשים אותו יותר מדי ולהכניס אותו לבעיות. ככה אני מכניסה אותו לבעיות שיש לו אקדח ואני עושה בעיה אחרת. בגלל זה אמרתי במשטרה שהוא אמר שהוא יהרוג אותי ("בקוטלק") (עמ' 12).**

המתלוננת הופנתה לעובדה שבהודעתה לא סיפרה את ענין המכה בכתף ושנאלצה לקבל טיפול רפואי והוטח בה שלאחר שהנאשם השתחרר ממעצרו המתלוננים הגישו כנגדו בקשה לקבלת צו הגנה והיו צריכים להצדיק את הבקשה, אך המתלוננת הכחישה זאת (עמ' 12). המתלוננת נשאלה והשיבה שהנאשם איים עליה בשתי הזדמנויות שונות, בשני ארועים, יום אחרי יום. לשאלה מדוע עובדה זו אינה עולה מהודעתה במשטרה, השיבה כי ענתה על מה שנשאלה ולא

נשאלה כמה פעמים איים. עוד הסבירה שמסרה עדות פשוטה "כדי לא להחמיר את המצב, שהבעיה לא תגדל" (עמ' 12). המתלוננת עמדה על כך שהיו שני אירועים - ארוע אחד במסגרתו איים הנאשם על המתלוננת שאם לא תחזיר את הקו הוא יהרוג אותה; וארוע שני, במסגרתו הנאשם ניסה להכותה ואז התערבה המשטרה (עמ' 13).

המתלוננת סיפרה שלאחר ארוע האיום על המיטה, ירד הנאשם למטה וצעק לאביו "תרד יא בן זונה". המתלוננת התחננה לבעלה שלא ירד, אך הנאשם עלה בחזרה לבית, הם התעמתו והמתלוננת נכנסה ביניהם ונחבלה בכתפה (עמ' 13). באותו זמן היו צעקות, הילדים נכחו וכל המשפחה היתה בבית (עמ' 14).

כשהנאשם ניסה לתקוף את המתלוננת על המיטה בחדר השינה הוא היה קרוב אליה, כחצי מטר, ובעלה ישב על המיטה לידה (עמ' 13). המתלוננת הופנתה להודעתה שם לא סיפרה שנכנסה להפריד בין הנאשם לבין המתלון ושנחבלה בעקבות כך. עוד הוטח בה שהפציעה בכתף קשורה לארוע אלימות אחר בו היתה מעורבת. המתלוננת השיבה כי ניגשה ביום שלמחרת למרכז הרפואי וכי "לא רוצה להזכיר אנשים. אני לא רוצה לערב אותם" (עמ' 15). המתלוננת סיפרה שארוע האלימות בין הנאשם למתלון היה חמור ו"כל הבית היה שבור, מה שנפל הרימו". את המכה קיבלה מזכוכית או ממקל (עמ' 15). הוצע למתלוננת שמי שגרם לה לחבלה הוא אחיה מועתז אשר הגיע לבית, אך המתלוננת השיבה "אני לא יודעת אם הוא בא או לא בא". משנשאלה אם בעלה אחז במקל, השיבה "תשאל אותו, אני לא יודעת... לא ראיתי" (עמ' 16). משהוטח במתלוננת שבעלה, בהודעתו, הודה שאחז במקל והיכה את הנאשם כדי להגן על עצמו, שבה המתלוננת ואמרה "לא בדיוק אני זוכרת, יש פרטים שאני לא זוכרת ויש פרטים שאני זוכרת" (עמ' 16).

הוצע למתלוננת שהנאשם עזב את בית המתלוננים לפני שישה חודשים, אך היא השיבה שעשה כן רק לפני חודשיים והפנתה למסמך תצהיר מאת הנאשם (ת/5) לפיו הנאשם מקבל מהמתלוננים סכום כסף ובמקביל הוא יוצא ועוזב את הבית. כיום, אין קשר בין המתלוננים לבין הנאשם. הסכם כזה נערך גם עם אחיו של הנאשם, אמיר, עד ההגנה (עמ' 18).

הודעת המתלוננת מיום 30.7.14 הוגשה וסומנה נ/2.

5. **המתלון**, אביו של הנאשם, העיד שהארוע מושא כתב האישום הוא "הארוע הכי קטן בשנתיים וחצי האחרונות". לדבריו, הנאשם מאז ומתמיד היה "תלמיד מופרע", הוא גורש מבית הספר, לא הלך לעבודה עד היום, וזמם על הרכוש של סבו וסבתו (עמ' 19).

ביום הארוע שהה המתלון יחד עם אשתו בחדר השינה, כשהמתלוננת ישבה על קצה המיטה. לפתע נכנס הנאשם לחדר והחל לצעוק ולאיים על המתלוננת שתחזיר את הקו של הטלפון החדש שרכשה, אותו לקח ממנה. **הוא איים "שהיא לא תלך לעבודה ואם היא תלך אני ארה בה"** (עמ' 20). **היא שמה את ידיה על פניה והתכופפה, היו לה דמעות בעיניים כי הוא איים עליה. הנאשם הפנה לעבר המתלוננת אגרופ (העד הדגים הנפת אגרופ ימין לאחר והתקרבות בצורה מאיימת)** (עמ' 21, ש' 1). המתלון הוציא את הנאשם מהחדר בכוח והוא אמר "אני לא רוצה אתכם". הנאשם שב לקומה העליונה, ניסה לתת למתלון אגרופ, אך המתלון התחמק ממנו והחליק. בשלב זה, התקשר המתלון למשטרה אך לא סמך על המשטרה שתגיע מהר. המשטרה הגיעה והשוטרים מסרו למתלון שעליו להגיש תלונה מסודרת (עמ' 20). המתלון לא הגיש תלונה ביום הארוע כי "חשבתי לסדר את הענין, אבל בהמשכיות הוא עוד פעם חזר להרביץ... סלים חזר, הוא ניסה לתת לי אגרופ, התחמקתי ממנו והחלקתי. הבת שלי היתה שם ואחים של אשתי גם היו שם, הפרידו בינינו, ואפילו אשתי קיבלה מכה פה (מצביע על כתף שמאל) ולקחנו אותה למרכז 'אלרזי'".

הרפואי ותפרו לה את הפצע, עד היום יש לה שריטה. בעקבות הארוע הזה הלכתי למשטרה, הרשגתי שהמצב מחמיר" (עמ' 20).

משנשאל המתלון אם הגיש תלונות נוספות כנגד הנאשם השיב שלא ואם היה עושה כן הנאשם היה נעצר. לדבריו, הוא חושד שהנאשם הניח בחדר השינה של המתלוננים התקן USB אשר הקליט את המתלוננים והוא חשף את ההקלטה בפני חבריו. לדבריו, הנאשם ערך, באמצעות המחשב, את השיחות שנקלטו במכשיר "ועשה את אשתי זונה והלך סיפר לאחים שלה" (עמ' 21). לדבריו, לאחר שהנאשם קיבל את הכסף מושא ההסכם **ת/5**, הוא שלח למתלון את חברו ששאל אם המתלון לא רוצה שהנאשם ישוב להתגורר בביתו. לדברי המתלון, החבר דיבר על אשתו של המתלון דברים דומים לאלה שהפיץ הנאשם ובאותו סגנון. לדבריו, "זה מסוכן מאוד להגיד דברים כאלה על אישה בסקטור ערבי כי זה הולך לרצח, אי אפשר לסבול יותר מזה" (עמ' 21).

6. בחקירה הנגדית השיב המתלון כי לא סיפר על ענין ההקלטות במשטרה "בגלל הפדיחות, זה היה מצב מסוכן... אשתי היתה בסכנת חיים ממה שהוא סיפר עליה וממה שהוא השמיע עליה" (עמ' 22). המתלון השיב כי הוא בטוח שהנאשם הקליט אותו ואת אשתו שכן הנאשם עצמו השמיע לו הקלטות לפיהן, כביכול, אשתו מדבר עם גבר זר. עוד פנה אליו חברו מג'לג'וליה וסיפר לו שהנאשם מדבר על אשתו. ובנוסף, אחיה של אשתו אמרו לו שהם שמעו את ההקלטות (עמ' 23).

המתלון נשאל מדוע - אם לא התלון על כך במשטרה - הוא מחליט לספר על כך בבית המשפט -

"ש.ב. למה אתה מחליט כן להגיד את זה בבית המשפט?"

ת. אחרי שנתתי לו את הכסף, סכום כזה של 610,000 ₪ כדי שיקנה בית ויעוף לי מהראש, הוא קלקל את כל הבית, עשה לי גיהנום בבית, אי אפשר לסבול אדם כזה. הוא יושב ומתכנן איך לשלוט על הבית ועל הכסף שלנו, זה כל הסיפור. עשה את כל המאמצים שאגרש את אמא שלו ולא הצליח ולא יצליח" (עמ' 23).

לגבי הארוע מושא כתב האישום - השיב המתלון שהוא עמד ליד אשתו אשר ישבה על המיטה בחדר השינה (עמ' 24). הנאשם אמר למתלוננת **"את לא תלכי לעבודה, תפעילי את הקו, אם תלכי לביה"ס אני ארה בך"** (עמ' 25). לאחר שנשאל מה אמר בדיוק הנאשם - "בטוחק" (אני ארה בך) או "בקוטלק" (אני אהרוג אותך), השיב המתלון - **"לא זוכר בדיוק מה הוא אמר לה "בטוחק", "בקוטלק" (עמ' 25).** המתלון הופנה להודעתו שם אמר "אני ארה בך", אך המתלון השיב "יכול להיות שאמרתי את זה בערבית לשוטר שלקח את העדות והוא רשם את זה לפי תרגומו" (עמ' 25).

לאחר שהופנה לדברי המתלוננת, השיב המתלון "כשאתה בזמן לחץ וקטטה אתה לא עם ראש נקי שתדייק במילה ומילה" (עמ' 25).

המתלון נשאל מדוע "שכח" להזכיר בעדותו הראשית שלאחר שהנאשם שב ועלה לקומה העליונה ולכאורה תקף את המתלון, המתלון נתן לו מכה בראש באמצעות אלה -

"ש. שכחת שהיית עם אלה"

ת. זה נכון, זה היה בתוך הבית.

ש. נתת לו מכה בראש?

ת. נכון, כי הוא הרביץ לי.

ש. אבל אתה לא אומר שהוא הרביץ לך אמרת שהוא ניסה להרביץ לך.

ת. אתה רוצה שאני אביא אנשים שהיו? זה היה באותו הזמן שאשתי קיבלה מכה בכתף" (עמ' 26).

המתלונן נשאל ממה נפצעה אשתו בכתף והשיב - "היה כד מזכוכית. אני לא רוצה שתזמינו את האנשים. אח של אשתי לקח את הכד ורצה להרביץ לנאשם כי הוא שמע מה הוא היה אומר על אחותו. אם לא היה פוגע בכתף של אשתי, הכד היה פוגע בראשו של סלים. הדברים שהוא אמר על אמא שלו הם מסוכנים" (עמ' 26).

הודעות המתלונן מהימים 22.7.14 שעה 18:32 ו-22.7.14 שעה 19:56 הוגשו וסומנו - נ/1; נ/1א'.

תמצית ראיות ההגנה

7. **הנאשם** בהודעתו ת/1 הכחיש דברי הוריו המתלוננים וטען "אני יכול להביא עד שיגיד את מה שהם אומרים עליי שזה לא נכון ואני לא רוצה עכשיו להגיד לך איך קוראים לו אני אגיד בבית משפט". הוא ציין כי הוא טכנאי מחשבים ו"עובד עכשיו מהבית". משנשאל מה עשה ביום הארוע כשקם בבוקר השיב "לא זוכר". הוא הכחיש שנטל מאמו את הטלפון הסלולרי. משנשאל אם אמר לאביו שאם הוא רוצה שיצא מהבית הוא יצטרך למכור את אדמתו, השיב "אני לא זוכר". משהוטח בו שניסה לתת לאביו אגרוף, השיב "שקר. הוא זרק עליי משהו ויש לי סימנים. הוא פגע לי בראש... עם אלה". משנשאל כמה זמן נמשך הסכסוך עם הוריו, השיב שלא מדובר בסכסוך אלא בהתנהלות "רגילה בחיים... זה קורה במשפחות". הנאשם טען שאביו אלים כלפי אמו ואפילו לפני כמה שנים היכה אותה עד שנשברה ידו.

בהודעתו ת/2 טען הנאשם שאביו היכה אותו ביום הארוע בראשו עם אלה שכן "הוא תמיד עצבני וצועק ומקלל".

8. בעדותו בבית המשפט שב הנאשם וטען כי מאז גיל צעיר הוא זוכר שאביו ואמו רבים ואביו מכה את אמו. "החיים שלהם היו מסובכים בגלל הדברים האלה" (עמ' 29). לדבריו, משנת 2009 הוא לא היה בבית, אלא נהג ללון בבית סבתו. לדבריו, אביו נהג להכות גם את סבתו, "היה מתעלל בסבתא, מרביץ לה, צועק עליה" (עמ' 30).

לגבי הארוע מושא כתב האישום - טען הנאשם שהיה בבית סבתו, "שמעתי צעקות, עליתי למעלה ואני שואל את אבא מה יש? הוא אמר לי תסתום את הפה שלך אל תתערב, שאלתי אותו למה אתה מדבר איתי ככה? הוא קם ונתן לי מכה בראש עם אלה... הוא הרביץ לי ואני התחלתי להגן על עצמי, יצאתי מהבית והוא רדף אחריי, רצה להרביץ לי עוד פעם, המשטרה באה לקחה ממנו את האלה" (עמ' 30). משנשאל הנאשם אם איים על אמו בתנועת אגרוף והיא התגוננה השיב - "לא, לא, לא היה. גם היה אח שלי בבית, מה שקרה הוא ראה. אנחנו עלינו ביחד. קוראים לאח שלי אמיר" (עמ' 30). לדברי הנאשם, התצהיר ת/5 נחתם על ידו לבקשת אביו, שלא רצה שימשיך להתגורר עמו בבית, ועל כן, הסכים הנאשם לקבל סך של 610,000 ₪ ולהתנתק מהוריו (עמ' 31).

9. בחקירה הנגדית, טען הנאשם שהוא ואחיו עזבו את הבית לפני כ-4 שנים, למשך שנתיים וחצי, שבו אליו למשך שנה, ואז יצאו ממנו שוב עם חתימת ההסכם **ת/5**. הנאשם אישר שעד גיל 30 למעשה גר יחד עם הוריו בבית, כשכל תשלומי הבית משולמים על ידי הוריו, "זה בית שלי נקרא, בית של ההורים זה בית שלי" (עמ' 32). משנשאל הנאשם מדוע שאמו תספר שלקח לה את הטלפון הסלולרי והשתמש בו, השיב **"לא יודע"**. משנשאל אם אמו הגיעה לבית המשפט וסתם סיפרה סיפורים, השיב **"לא יודע"** (עמ' 33). נאמר לנאשם כי אמו טענה שנהגה לתת לו כספים, אך הנאשם טען שדווקא הוא זה שנתן לאמו כספים, "אמא לפעמים היא היתה לוקחת ממני כסף. 100 ₪, 200 ₪" (עמ' 33) -

"ש.ב. למה היא היתה צריכה ממך כסף?"

ת. תשאל אותה.

ש.ב. והיית נותן?

ת. כן.

ש.ב. כמה פעמים נתת לה?

ת. אני לא עורך רישומים.

ש.ב. למה לא אמרת את זה בחקירה הנגדית של האמא?

ת. אני הייתי יושב בשקט, אני יודע שבבית משפט צריך לשתוק עד שהשופט יגיד לך לדבר.

ש.ב. לא סיפרת לעו"ד שלך שהיא מעלילה עליך ואתה בעצם נותן לה כסף?

ת. לא חשבתי שזה חשוב להגיד לו" (עמ' 33).

הנאשם הכחיש שביום הארוע היה בחדר השינה של המתלוננים וטען שהדין ודברים עם אביו היה בסלון (עמ' 36). הנאשם הכחיש כי הקליט שיחות בין אביו לאמו בחדר השינה ושהפיץ שיחות אלה לאחרים. הוא אף הכחיש ששלח חבר לאיים על אביו (עמ' 37). משנשאל מדוע לא מסר את שמו של אחיו אמיר כעד הגנה במסגרת חקירתו במשטרה טען "אצלנו במגזר הערבי לא הולך ככה... אצלנו לא אוהבים את הדברים האלה, בבית המשפט מול השופט אני אגיד שזה אח שלי אמיר, במשטרה שהם ישלחו אותו ויחקרו אותו אני לא אתן יד לזה, אני לא רוצה לשגע את הראש שלו" (עמ' 37). הנאשם שב וטען שאחיו אמיר נכח בעת הארוע - **"שמענו את הצעקות ועלינו, היה אצלי אמיר, עלינו ביחד, והוא ראה מה שקרה"** (עמ' 38). הנאשם טען שלא סיפר בחקירה במשטרה את כל הפרטים הנ"ל מכיוון ש"לא שאלו מה שקרה בדיוק... אם היו שואלים אותי תספר מה היה הייתי מספר אבל הם לא עשו את זה" (עמ' 38).

10. עד ההגנה, אחיו של הנאשם, אמיר, העיד שהיה יחד עם הנאשם בבית סבתו בקומה התחתונה, שכן הנאשם מתגורר עם סבתו מזה 4-5 שנים. השניים שמעו צעקות למעלה והבינו שהמתלוננים רבים ביניהם, ענין לו היו מורגלים מגיל צעיר. בהמשך, עלו הנאשם והעד לבית המתלוננים. לדברי העד, קודם עלה הנאשם ורק לאחר מכן העד עלה - **"הוא עלה והוא נכנס לבית אני התעכבתי בוא נגיד משהו כמו 5 דקות אפילו פחות, 3 דקות מקסימום, הוא**

עלה קודם, אני התעכבתי ורק אחרי משהו כמו 3 דקות עליתי אבל לא היה משהו... משהו כמו 3 דקות אפילו פחות, אחד עלה והשני עלה אחריו" (עמ' 40-41).

לדברי העד, לאחר שהגיע לבית ההורים ראה את הנאשם והמתלונן מחליפים דברים קשים ביניהם, כשהמתלונן מקלל את הנאשם. בשלב זה, המתלונן הביא אל תלונה בייסובול ונתן לנאשם מכה בראש. העד שאל את המתלונן מדוע הוא מכה את הנאשם ובתגובה המתלונן נתן גם לו מכה בראש באמצעות אלת הבייסובול. אז חזרו הנאשם והעד לבית הסבתא והעד אמר לנאשם שלא להגיש תלונה כנגד המתלונן על מנת "שיסגרו את זה במשפחה" (עמ' 41). העד סיפר שגם הוא לא גר בבית הוריו שכן המתלונן "גם זרק אותי מהבית, לא יודע למה הוא זרק אותי מהבית" (עמ' 41). לטענת העד המתלונן לא הגיע לחתונתו ואף שלח לו מכתב מעורך דין (הוצג באמצעות הטלפון) כי במידה ומשפחת אשתו ייכנסו לביתו - העד "יזרק" מהבית (עמ' 41). העד סיפר שגם הוא - כמו הנאשם - קיבל מהמתלוננים סך של 610,000 ₪ (עמ' 42). משנשאל מדוע, השיב "לא יודע, יצא לו ככה בראש, מה אני אניגד לו לא?" (עמ' 42).

11. בחקירה הנגדית, נשאל שוב העד כמה זמן לאחר שהנאשם נכנס לבית המתלוננים נכנס העד, והשיב - "איך שאת נכנסת אני אכנס אחריו". הוטח בעד כי בחקירה הראשית סיפר שמדובר בכ-5 דקות, לאחר מכן, טען שמדובר בפחות מ-3 דקות ואילו עכשיו הוא מדבר על כמה שניות, והעד השיב "אם קרה את זה (הארוע מושא כתב האישום - א.ש.) הייתי שומע צעקות, אבל איך שנכנסתי ראיתי את אח שלי שואל אותו מה קרה, אז רואים שאין פה כלום בכלל" (עמ' 43). העד טען שלא ראה את הנאשם והמתלוננים בחדר השינה אלא בסלון (עמ' 44).

דין והכרעה

12. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שקראתי את פרוטוקול הדיון ועיינתי במוצגים, השתכנעתי מעבר לספק סביר שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ועל כן, יש להרשיעו בעבירת איומים. קביעתי זו באה לאחר שעדויותיהם של המתלוננים - הוריו של הנאשם - אמינות ומהימנות עליו ונתמכות בראיה אובייקטיבית (ת/5). כמו כן, נתמכות עדויותיהם של המתלוננים בהודעותיו הלאקוניות של הנאשם במשטרה; בסתירות מהותיות בין עדותו לבין עדות עד ההגנה; ובנסיגת השחרתם של המתלוננים בעדותו של הנאשם לפני.

מנגד, עדויותיהם של הנאשם ושל אחיו אמיר אינן מהימנות עליו, השניים לא עשו עליו רושם אמין, ועדויותיהם סותרות זו את זו בנקודות מהותיות.

13. התרשמתי ממתלוננים שהם אנשים פשוטים, לא מתוחכמים, שאינם מורגלים בחקירות משטרה ובהליכי משפט, שכאבם אודות הקרע שנוצר בינם לבין הנאשם, בנם בכורם, ובינם לבין בנם אמיר, ניכר בהם והם כואבים אותו. אני מקבל את עדותם של השניים כי הנאשם הוא הבסיס לקרע ביניהם והרקע הוא רצונו לקבל מהם כסף ונכסים.

14. עדותה של המתלוננת היתה כנה והיא העידה בכאב. אני מקבל את דבריה לפיהם הנאשם נטל ממנה את הטלפון הסלולרי ולאחר שניתקה את קו הטלפון הגיע הנאשם לחדר השינה של המתלוננים, וכשישבה על המיטה איים עליה והניף לעברה אגרופו באופן מאיים. העובדה שהמתלוננת לא מספרת על הארועים בסדר כרונולוגי מדויק ועולה מהודעתה נ/2, שכביכול, מדובר בארוע אחד לא פוגמת באמינותה, שכן כאמור לא מדובר במתלוננת שמורגלת

בחקירות; ניתן היה להתרשם שהמתלוננת התרגשה במעמד מתן העדות; והיא שבה והדגישה, כפי שציינה בסוף דבריה בהודעתה, שהמעמד של הגשת תלונה כנגד בנה בכורה קשה עליה והיא מבקשת שלא להחמיר את המצב בעניינו.

כך גם באשר לסתירה, לכאורה, בין דברי המתלוננת בהודעה לבין עדותה. המתלוננת הסבירה שבחרה לומר בהודעה שהנאשם איים ש"הרוג אותה" ("בקוטלק") בעוד שבפועל אמר ש"ירה בה" ("בטוחק") וזאת שכן על פי תפיסתה אם היתה אומרת שהנאשם איים שיירה בה הרי שהיא תחמיר את מצבו, שכן יתכן ותסבכו בעבירה של החזקת נשק. ניתן להתווכח איזהו האיום החמור יותר - "אני אירה בך" או "אני אהרוג אותך", כשדווקא נטיית לומר שאיום בהריגה ממשיח חמור יותר. ואולם, כאמור, המתלוננת אשה פשוטה, אינה מורגלת בחקירות ויתכן שבהיעדר השכלה משפטית סברה שאם תגיד את דבר האיום האמיתי שהושמע כלפיה ("אני אירה בך") תסבך את בנה בעבירה חמורה יותר של החזקת נשק ונסיון ירי בו. מכל מקום, אני מקבל את הסברה התמים של המתלוננת, לפיו השיקול היחיד שעמד לנגד עיניה - גם אם מוטעה - היה טובת בנה הבכור ולא, חלילה, הטעיית בית המשפט או מסירת עדות שקר.

ההגנה אף טענה שהמתלוננת המעיטה מארוע האלימות שהפנה בעלה המתלונן כלפי הנאשם, הסתירה את מעורבותו של אחיה מועתז בארוע האלימות ולא סיפרה שנפצעה בכתפה כתוצאה מאותה אלימות שהיתה מופנית כלפי הנאשם, אך בפועל פגעה בה. עוד נטען על ידי ההגנה כי המתלוננת הסתירה את העובדה שהמתלונן היכה בראשו של הנאשם באמצעות אלה, וזאת על מנת לגונן על המתלונן ולהפחית מחומרת התנהגותו. אינני מקבל טיעוני ההגנה בנקודה זו - ראשית, המתלוננת הסבירה כי אינה מעוניינת למסור שמות של אנשים אשר היו מעורבים בארוע האלימות שהתרחש בין הנאשם לבין אביו, על מנת "שלא לסבכם", וכאשר מדובר באחיה ניתן להבין גישתה זו. שנית, כעולה מהמסמכים ארוע האלימות שהתרחש בין הנאשם לבין המתלונן נחקר (הן הנאשם והן המתלונן נחקרו תחת אזהרה בגין ארוע זה) ולהבנתי לא הוגש כתב אישום כנגד מי מהמעורבים בגינו. במצב דברים זה, ניתן להבין את גישתה של המתלוננת לפיה היא לא מעוניינת להוסיף ולהרחיב אודות הארוע ו"לסבך" בו, כיום, את מועתז אחיה. שלישית, כך גם הימנעותה של המתלוננת לספר על הנפת המקל מצד המתלונן בעלה כלפי הנאשם מובנת, כאשר מדובר מצד אחד בבעלה ומצד שני בבנה. יחד עם זאת, לזכותה של המתלוננת יאמר כי בהודעתה סיפרה שבין הנאשם למתלונן "היו מכות" וכי ראתה את הנאשם "שם יד על הראש אבל לא ראיתי דם ואני לא יודעת ממה זה נהיה" (נ/2).

15. באשר לעדות המתלונן - הרי שזו מחזקת את עדות המתלוננת ומהווה לה סיוע. גם באביו של הנאשם, המתלונן, היה ניכר הכאב שבקרע בינו לבין בנו הנאשם. עדותו אודות יחסו של הנאשם למתלוננים במשך השנים, והעובדה שהנאשם חפץ בכספם וברכושם של המתלוננים, מתחזקת נוסח התצהיר **נ/5** אשר כאמור אינו שכיח בין הורים לילדיהם בעת שההורים עדיין בחיים ומעיד על יחסים עכורים ורצון להיפרדות על רקע מחלוקת ודרישות כספיות-רכושיות. המתלונן סיפר אודות הארוע כשהפרטים המהותיים תאמו לתאור המתלוננת. הוא סיפר כיצד שהו השניים בחדר השינה, המתלוננת ישבה על קצה המיטה ולפתע הגיע הנאשם ושוחח אודות ענין הטלפון הסלולרי וניתוק הקו. הנאשם דרש את חיבור הקו מחדש שאם לא כן המתלוננת לא תלך לעבודה והוא יירה בה. עוד תיאר המתלונן - כפי שתיארה זאת המתלוננת - כי הנאשם הניף אגרופו לעבר המתלוננת, מבלי לפגוע בה, תוך שהמתלוננת מגוננת באמצעות ידה על ראשה. המתלונן סיפר גם על השתלשלות העניינים לאחר מכן, ועל ארוע האלימות בינו לבין הנאשם. הוא הודה בהדעתו **נ/1א'** כי הניף אלה לעבר הנאשם, אך טען שעשה כן "כדי להגן על עצמי, הוא היה יכול לפגוע בי".

אכן, צודקת ההגנה כי גם המתלונן השמיט מהודעתו ועדותו הראשית את פועלו, לכאורה, של מועתז, אחי המתלוננת, ואת הנפת האגרופים לעבר הנאשם ופציעת המתלוננת, אך גם המתלונן העיד "אני לא רציתי לקחת את כל המשפחה לתת עדות, רציתי שהמשטרה תרחיק את הנאשם ולסגור את העניין בכמה שפחות לערבב את כל המשפחה. חשבתי

שזה ייגמר ככה" (עמ' 27). דבריו אלה מקובלים עליי ומעניין לציין - באותו ענין - שגם הנאשם לא ראה לנכון לערב את דודו מועתז בכל הענין והוא לא מזכיר מעורבותו - לא בהודעותיו במשטרה ולא בעדותו בבית המשפט.

לענין טענת ההגנה שהמתלונן, כביכול, לא סיפר בהודעותיו במשטרה אודות חשדו שהנאשם מקליט שיחותיו עם המתלוננת, הרי שטענה זו אינה מדויקת. בהודעתו **נ/1** טען המתלונן לפני החוקר כי **"אני רוצה להוסיף דבר נוסף, אני חושב שסלים מקליט את השיחות ביני לבין אשתי כי הוא יודע על הרבה דברים שאני מדבר עם אשתי לבד ואני בטוח שהיא לא מספרת לו"**.

כמובן, שבהיעדר חקירה מעמיקה וגביית גרסאות ממעורבים רלוונטיים - אני נמנע מלקבוע ממצאים אודות חשדו של המתלונן אם הנאשם האזין לשיחותיו עם המתלוננת, הקליט אותן או הפיץ אותן.

לסיכום, עדותו של המתלונן אמינה עליי ומהווה חיזוק וסיוע לעדות המתלוננת.

16. חיזוק נוסף לעדויות המתלוננת והמתלונן אני מוצא ברקע ובנסיבות הלואי של הארוע שאף הן תומכות בכך שהנאשם איים על המתלוננת והתנהג להוריו בצורה בלתי הולמת ובלתי מוסרית. התרשמתי שהיחסים העכורים בין הנאשם לבין המתלוננים נובעים מהתנהגותו של הנאשם. כאמור, התצהיר מיום 6.11.16 (**ת/5**), שהוא בעצם "הסכם ירושה" בעוד המתלוננים בחיים, הוא חריג בנוף היחסים המקובלים בין הורים לילדיהם. משמעויותיו היא כי המתלוננים, בעודם בחיים, "מורשים" לנאשם סכום של 610,000 ₪ וזאת **"כנגד הסתלקותי וויתורי על כל זכויותי ב'המגרש והבניינים' ובירושת הורי שניהם ביחד וכל אחד לחוד"**. הסכם זה, על כל המשמעויות הנלוות אליו, תומכות אף במסקנה ובגרסת המתלוננים, לפיה הנאשם עזב את בית המתלוננים עם החתימה על התצהיר, כשכל חפצו היה רכוש וכסף.

עוד יצוין בענין זה, כי חיזוק נוסף לכך נמצא בהודעת הנאשם עצמו, **ת/1**, שם משנשאל הנאשם אם סחט את המתלונן בכך שאמר לו שאם הוא רוצה שיעזוב את הבית עליו למכור את האדמה שלו, הוא השיב "לא זוכר" ולא הכחיש -

ש. אתמול כשאבא שלך ניסה להרגיע אותך אמרת לו שאם הוא רוצה שתעזוב את הבית הוא יצטרך למכור את האדמה שלו?

ת. אני לא זוכר."

17. לעומת המתלוננים, הנאשם ועד ההגנה, אחיו אמיר, לא עשו עלי רושם אמין ודבריהם סתרו זה את זה. הנאשם, בהודעותיו במשטרה, כלל לא טרח להרחיב אודות פרטי הארוע והסתפק בתשובות לאקוניות וחסרות. כמו כן, השיב "לא זוכר", גם כשנשאל שאלות מהותיות דוגמת מה עשה בבוקר הארוע או האם אמר לאביו שאם הוא רוצה שיעזוב את הבית יאלץ למכור אדמה. בנוסף, בלטה בנאשם מגמת השחרה והגזמה כלפי הוריו. בעוד שבמשטרה טען שלא קיים כל סכסוך בינו לבין הוריו ומדובר בויכוחים שיש "בכל משפחה רגילה", הרי שבעדותו טען שהמתלוננים מתווכחים וצועקים כל הזמן וזו התנהלותם מול הילדים וכי אביו נהג להכות את אמו ואף פעם אחת נשברה ידו מרוב עוצמת המכה שהנחית עליה. הנאשם אף הגדיל לעשות כשטען שאביו נהג להכות את סבתו. דבריו של הנאשם לפיהם לא נהג לבקש ולקחת כסף מאמו אינם מהימנים עליי והוא לא טרח לשאול אותה על כך בחקירה הנגדית. כך גם לגבי הטענה שהמתלוננת דרשה וקיבלה ממנו כספים.

לענין הארוע מושא כתב האישום - נתגלתה סתירה מהותית בין עדות הנאשם לבין אחיו עד ההגנה. בעוד הנאשם עמד על כך שהשניים נכנסו לבית המתלוננים **ביחד** ואחיו היה עד ראיה לכל מה שארע והתרחש בינו לבין המתלונן, הרי שעד ההגנה טען שהנאשם נכנס ראשון לבית ורק לאחר כ-5 דקות הצטרף אליו האח. משמע, האח כלל לא היה עד ראיה לארוע. לאחר מכן, ניכר היה בעד ההגנה שהוא מנסה לצמצם את פער הזמנים בין כניסת הנאשם לבין כניסתו שלו לבית. כאמור, תחילה טען שמדובר היה בפער של כ-5 דקות; לאחר מכן, טען שמדובר בכ-3 דקות בלבד ואף פחות; ולבסוף, טען שמדובר בשניות בודדות. נסיון זה למזער את פערי הזמן - לצד הסתירה המהותית לעדות הנאשם לפיה השניים נכנסו יחדיו והאח היה עד ראיה לארוע - פוגמת במהימנות השניים. הוסף לכך סתירה מהותית נוספת - האח טען שהותקף על ידי המתלונן באמצעות האלה שהחזיק, ואילו הנאשם כלל לא הזכיר עובדה מהותית זו - והרי סיבה נוספת מדוע לא לתת אמון בשניים. ובכלל - הנאשם טען בהודעתו במשטרה כי קיים עד שיכול לתמוך בגירסתו, אך נמנע מלמסור את שמו, עובדה שאף היא מעמידה בספק את גירסת האח.

כאמור, התרשמתי שעדות אחיו של הנאשם - שאף הוא מסוכסך עם הוריו וגם לגביו נחתם הסכם לפיו הוא מקבל סכום כסף נכבד ומסתלק מירושה עתידית - מוטה לטובת הנאשם.

סוף דבר

18. במצב דברים זה, הוכח לפניי, במידת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי, מעבר לספק סביר, שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, דהיינו בעקבות ניתוק קו הטלפון הסלולרי על ידי אמו, לאחר שנטל ממנה את הטלפון, איים הנאשם על אמו בחדר השינה שיירה בה, תוך שהוא מפנה לעברה אגרופו בצורה מאיימת.

על כן, אני מרשיע אותו בעבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ז, 23 אפריל 2017, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד אבישי רובינשטיין, הנאשם ובא-כוחו.